

„No, kaj bo dobrega,“ jo je nagovoril župnik Boštjan z nizkim, nekoliko prehlajenim glasom.

„Ali bi mogla govoriti z gospodom župnikom?“

Gospod Boštjan jo je pomeril od vrha do tal, nato pa rekel nekoliko užaljen;

„Župnik sem jaz! Za mano!“

„Stopite noter!“ ji je velel s težko, delovno roko v sobo.

Tamkaj ji je ponudil klop, kamor je posajal ženine in neveste ob izpraševanju. Sam je sedel na stol, katerega sedalo je bilo vsled starosti podtempljano z usnjem.

„Torej kaj bo?“

SMIRNOV: V GROBNICI.

Zavil je po stopnicah v nadstropje. Potoma se je opravičeval!

„Kajne, me niste spoznali? Seveda, tako polikan črnosuknjnar nisem, kakor hodijo po Ljubljani. Tukaj vlečejo drugačni vetrovi, presneta reč!“

Na veži, vrhu stopnic, je obesil komat na kljuko. Nato je odprl vrata v sobo, ki je bila pisarna in spalnica, vsehkrati.

Gospod Boštjan je poveznil kučmo na mizo in se naslonil ob komolec.

„Slišala sem, oprostite, da sem tako indiscretna — —“

„Le naravnost, kaj bi te fraze! Pri nas smo naturni ljudje!“ jo je prekinil župnik.

„Ali res, gospod župnik, mislite odpovedati pouk v zasilni šoli?“